

1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

Isten segítségével sikerült a Kőszeg- Mariazell közötti 164 km-es szakaszon bekapcsolódnunk az 1Úton zarándoklatba.

Kőszegről az írásos dokumentumok szerint több, mint 300 éve szervezetteren zarándokoltak őseink Mariazellbe.

A II. világháború és az utána következő 40 évben megtiltották.

A rendszerváltás ismét lehetővé tette, hogy folytassuk ezt a hagyományt. Minden év június utolsó hetében négy nap alatt tesszük meg ezt az utat.

Jövő évben már a 25éves jubileumunkra készülünk.

Ahhoz, hogy most sikeresen részt tudtunk venni, nagy segítséget jelentett azoknak a társainknak az ismerete, akik biztonsággal tudták vezetni a hozzánk csatlakozó híveket Ausztriában.

Az előző évekhez hasonlóan kisebb –nagyobb szakaszokra bontottuk a távolságot.

Gaál Jenő atya lelkes segítőnk ötlete volt egy babakocsis alakulat részvétele is.

A gondolat csodálatosan beleilleszkedett Székely püspök úr imájába.

Ő fogalmazta meg a gyermeket váró szülőkért, testvérré vágyókért, a fohászat.

Így indult el a Jézus Szíve templomtól a Kálvária első állomásáig ez a kis csapat.

Köztük volt édesapa, édesanya, aki szíve alatt új életet hordozott, kicsik a babakocsiba, nagyobbak már gyalog.

Szívet melengető tényként írom, hogy az Anyukák és a Nagymamák szintén nagyon sokszor zarándokoltak gyalog Mariazellbe.

A Nagykik egy hosszabb másik részen gyalogoltak most is.

Kerékpárral érkeztek 37 km után Kirschlagba a ministráns gyerekek Pászner Gábor vezetésével.

Délután 16 órakor mutatott be szentmisét Wolowicz Ádám missziós atya.

Ide érkeztek a Naswald, Gloggnitz, Szent Korona, Krumbach felől a többiek.

Naswald és Mariazell között 45 km-t a horvát kisebbség tette meg

Ők szerdán indultak, négy napos útjukra. Az utolsó napon szombaton kapcsolódtak 1Úton zarándoknap imaszándékához.

19 órakor a Bazilikában ünnepélyes szentmisével zárult a zarándoklat, melyet közösen mutattak be, Dumovics István horvátzsidányi plébános részvételével.

Nem írtam neveket, mert úgy éreztem, nálunk mindenki egyformán fontos volt. Akik úton voltak, fotót készítettek, telefonáltak, plakátot nyomtattak, sérült lábakat ápoltak, MINDENKI!

A kőszegi szentmisére eljöttek azok, akik nem tudtak mást tenni, „csak” imádkozni. Az, hogy Ők voltak, lélekben erőt adtak a fáradt lábainknak, a vízhólyagos talpunknak.

Csatlakoztak az imaszándékhoz, hiszen valamilyen formában mindenki érintett a gyermekvárásban.

Egy távfutó, aki már a Máriamaratonon is részt vett, 12 km-t tett meg Kőszegig rekkenő hőségben, egyedül! Aztán mégis társult hozzá egy fiatalember, aki kerékpárral követte, és friss vízzel itatta,

amikor szükség volt rá. Ez az ember egy nem keresztény, nem hívő volt, aki még a nevét sem adta meg. Gondviselés? Szamaritánus, története? Ne aggódjatok, amire szükségetek lesz megkapjátok!

Jézusom, bízom Benned! Ez az eset nyilván másokban is elindított gondolatokat, érzéseket. Tanulságos történet!

1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

Aki akart jönni, megfelelő információval rendelkezhetett, csatlakozásának nem volt részünkről akadálya. Nyitottak voltunk, sok embert megszólítottunk.

Akik részt vettek, tiszta szívvel, jókedvvel, érdek nélkül csatlakoztak hozzánk. Az ajánlatunkban nem szerepelt semmi olyan, ami csábította volna azokat, akik csak érdekből jöttek volna velünk. A horvátzsidányiak tették meg az utolsó 45 km-t Mariazellig. Vitték magukkal Székely püspök úr imáját és közösen mondták el. Nagyon jó érzés volt, hogy az idén is számíthattunk imáikra. Ők az idén jubiláltak. A rendszerváltás óta 25. alkalommal tették meg a 164 km-es utat négy nap alatt.

Köszegen magyar horvát és német ajkúak élnek, hála Isten békességben, egymást megbecsülve, tisztelve.

A közös hitünk kovácsolja össze igazán a város lakóit. Régen a várvédelemben fogtunk össze, és együtt győzedelmeskedtünk az ellenség felett. Most rózsafüzérrel a kezünkben fohászkodunk mindannyiunk égi Édesanyjához.

Úgy érzem, ami részünkről megtehető volt, megtettük. /Nem aki ültet és öntöz, a növekedést az Úr adja-/

Csodálatos szép időt kaptunk. Jó társakat, akikkel vidáman énekeltünk imádkoztunk. Megosztottuk örömeinket, gondjainkat. Minden ilyen zarándokút közösséggé formál bennünket.

Egy társunk, aki először jött velünk, megtapasztalta, hogy amikor lerobbant a biciklijé, az egész csapat leállt és megszerelte, nem hagyták magára, amikor görcsölt a lába, megmasszírozták.

Senki nem rohant, hogy elkésünk a szentmiséről. Jó volt látni, hogy mennyire meghatotta a segítségnyújtás! Szerintem itt kezdődik a hittérítés, és az új zarándokok toborzása!:)J

A bói polgármester hasonlóan a tavalyi évhez elvállalt egy szakaszt a falubeliekkel.

Adám atya a sok dolga ellenére is az utolsó szakaszon velünk gyalogolt.

Kirschlagban nagyon szép gitáros énekkel kísérték a szentmisét.

Egy anyuka szállította autóval a gitárt, mert a biciklisek nem tudták vinni.

Biztosan sok minden nem úgy sikerült, ahogyan szeretnénk volna. Volt, amikor csalódottak voltunk.

Megvizsgáltam, mert eszembe jutott a Misszori atya. Egyszer panaszkodtam, hogy mennyi energiát fektetek a gyerekek nevelésébe, és nem érek el nagy sikereket.

A következőket válaszolta: csak ne aggódj, a te dolgod az ültetés, nem az aratás!

Most ezzel a szervezéssel is így vagyok.

Hálát adok a Jóistennek mindenért és Mindenkiért!

Ha engedi, jövőre folytatjuk!

Szeretettel:

W.Zs.